10.07.2013 г. / 21:14:00

Вяра

24.07 по еретическия, †11 юли по църковния календар - Възпоменание на чудото, извършено от света великомъченица Евфимия Всехвална. Св. мъченик Киндей

Възпоменание на чудото, извършено от света великомъченица Евфимия Всехвална († 451 г.)

Света великомъченица Евфимия Всехвална. Фрагмент от древна стенопис. Грузия

Света великомъченица Евфимия Всехвална се родила, израснала и се увенчала с венеца на мъченичеството в Халкидон, град във Витиния, разположен на брега на Черно море, срещу Цариград. Това станало по време на управлението на Диоклетиан, на шестнадесети септември (по църковния календар - 29.09 по еретическия - б.р.). Тогава се празнува

паметта. А на единадесети юли (24.07 по еретическия календар - б.р.) споменаваме чудото, станало със светите мощи по време на IV-тия вселенски събор в Халкидон, на който било утвърдено православното вероизповедание. Чудото със светите мощи било знамение за светите отци да не встъпват в общение със зловерните и станало по следния начин.

По време на правоверния император Теодосий александрийският патриарх Диоскор и цариградският архимандрит Евтихий положили началото на богохулна ерес срещу Господ Иисус Христос, сливайки божественото и човешкото естество у Него в едно. Със зловерието си те заблудили мнозина духовници и миряни, склонили към ереста редица знатни придворни и широко се възползували от тяхната авторитетна поддръжка.

След поместния събор в Ефес (няколко години след състоялия се там III Вселенски събор), или по-точно след това разбойническо сборище, на което Цариградският патриарх, светейшият Флавиан, изповедник на благочестието, бил убит от привържениците на Диоскор и Евтихий, ереста се укрепила още повече и започнала да се възприема за правоверие, а истинската православна вяра да се отхвърля като зловерие. Трябвало да се свика IV Вселенски събор на светите отци за изкореняване на ереста и за утвърждаване на православната вяра.

Междувременно благочестивият император Теодосий напуснал този живот и след него се възкачил добродетелният и богоугоден Маркиан със света Пулхерия. Двамата ревностни поддръжници на правоверието и благочестието заповядали светите отци от цялата вселена да се съберат в прочутия Халкидон, за да разгледат и обсъдят въпросите на вярата.

Събрали се шестстотин и тридесет свети отци, сред които светейшият Анатолий, Цариградски патриарх, светейшият

Ювеналий, Иерусалимски патриарх, посланици на светейшия Лъв, папа Римски. Присъствали и еретиците начело с Диоскор, Александрийски патриарх, Максим, когото Диоскор направил Антиохийски патриарх вместо отстранения Домн, техни поддръжници архиереи, Евтихий с привържениците си, тъй че се събрало голямо множество еретици. Заедно със светите отци щели да заседават в църквата на света великомъченица Евфимия, която се намирала в предградие на Халкидон, близо до Босфора. Това била престолната църква на Халкидонската митрополия, твърде просторна, и можела да побере множество хора. В нея почивали мощите на великомъчениците, които били източник на дивни и велики чудеса. Ще спомена поне някои от тях. Всяка година в деня, в който тя пострадала за Христа, от честните ѝ мощи изтичала кръв, като от прясна рана, която събирали по следния начин. В голям мраморен саркофаг, покрит с мраморна плоча, бил положен дървеният ковчег със светите мощи. От лявата страна на саркофага имало малък отвор, колкото да влезе ръка. Той стоял затворен и се отварял само когато било необходимо. След всенощно бдение, преди светата Литургия, епископът поставял в него дълга желязна дръжка, за която била завързана гъба. Поставял вътре сухата гъба, а я изваждал напоена с кръв и я изстисквал в специално приготвен съд. Като виждал това, народът въздавал велика слава на Бога и на светата Му мъченица, помазвал се с кръвта за благословение и изцеление от болести. Кръвта силно благоухаела, сякаш била смесена с драгоценно миро, но никакво земно миро не можело да се сравнява с нея: тя превъзхождала всички аромати и изцелявала всякакви болести. Изтичането на благоуханната и целебна кръв от честните мощи ставало не само когато се празнувала паметта ѝ, но и в друго време, особено ако светителят на църквата бил угоден на Бога с добродетелния си живот. Често светицата се явявала на ония, които се молели с вяра, на приковани към постелята от болест, на молещи се при

гроба ѝ, на попаднали в беда, които я призовавали за помощ. От всички градове и най-вече от околностите на Цариград с голямо упование се стичали на поклонение при нея, в Халкидон. Там по волята на императора трябвало да се събере вселенски събор на светите отци.

Между правоверните и еретиците на събора произлезли много спорове, несъгласия, разсъждения, понеже зловерните изобщо не искали да приемат православното учение. Тогава светейшият Анатолий, като се посъветвал с останалите свети отци, казал на еретиците:

- Напишете на свитък изповеданието на вашата вяра и ние ще напишем нашето, ще ги сложим запечатани в гроба при честните мощи на света великомъченица Евфимия, ще постим и съборно ще се молим на Бога да ни открие чрез Своята угодница кое е правилното изповедание.

Всички приели с одобрение думите на светейшия Анатолий и написали два свитъка - един на правоверните и един на зловерните. Запечатали ги всеки с печата си, отворили гроба на светицата, положили на гърдите ѝ двата свитъка, затворили отново гроба, запечатали го с царски печат, поставили стража и три дни постили и се молили.

На четвъртия ден целият събор начело с императора дошъл на гроба на светицата. Махнали печата, отворили гроба и видели, че светата великомъченица държи свитъка на правоверните в дясната си ръка, а свитъкът на еретиците лежал в краката ѝ. Най-изумителното от всичко било, че тя протегнала ръка като жива и подала на императора и патриарха свитъка с православното вероизповедание. Всички се зарадвали неописуемо, прославили Бога, с благодарност възпели светата великомъченица и с гореща любов се поклонили на чудотворните мощи. Тутакси обявили православната вяра за утвърдена от Бога, което по чуден

начин възвестила светата великомъченица. Еретическото зловерие предали на проклятие. Мнозина от еретиците, като видели чудото, се обърнали към православието, а непреклонните били лишени от сан и изпратени на заточение. Оттогава в памет на славното чудо, станало по време на събора, започнали да изобразяват света великомъченица Евфимия със свитък в дясната ръка. Както тогава, така и след това светата мъченица не преставала да върши чудеса и да източва от честните си мощи благоухаеща на миро кръв.

Минали много години. На престола се възкачил Маврикий, благочестив император, но от маловерие дръзнал да се усъмни в чудесата на светицата и смятал кръвта, която изтичала от мощите, за измама. В желанието си да изпита и да стигне до истината той постъпил така. Много преди деня, в който се празнувала паметта на светата великомъченица, запечатал гроба и отвора в него с печата си. Когато дошъл празничният ден, пристигнал от Цариград в Халкидон, махнал печата от отверстието. Веднага се разнесло прекрасно благоухание и изпълнило цялата църква. От честните мощи на светицата изтекла кръв или по-точно миро под формата на кръв повече от всеки друг път. За да се засрами императорът поради маловерието си и да се укрепи вярата в силата Божия, която може да извършва свръхестествени неща, никоя друга година нямало толкова много кръв. Нима Господ, Който в древността с кост на животно - с магарешка челюст, изведе за Самсон изворна вода, не може да източи кръв и миро от нетленните мощи на Своята угодница? Тогава императорът разбрал прегрешението си, разкаял се и вече вярвал безрезервно в светицата.

Впоследствие при управлението на Ираклий по Божие допущение перси нахлули във витинската страна и в околностите на Халкидон, тъй че по техния варварски обичай предградието било опустошено. Влезли и в църквата на

светата великомъченица и взели всичко, каквото намерили. Понечили да отворят саркофага на светицата, но не могли. Колкото и да се опитвали, всичко било напразно: не само че не успели да помръднат мраморната плоча, но и процеп в него не били в състояние да направят. Тогава натрупали наоколо купища дърва и съчки, сложили отгоре голям куп от леснозапалими неща и ги подпалили, надявайки се, че от високата температура мраморът ще се напука. Но и този път не успели. Всичко се превърнало в пепел, но саркофагът останал непокътнат. Колко дивна направил Бог Своята угодница! След оттеглянето на персите, императорът се посъветвал с патриарха и решили да пренесат в Цариград мощите на светата великомъченица, понеже се опасявали от повторно нахлуване на варварите в Халкидон. Там, близо до хиподрума, построили църква, подобна на халкидонската, просторна и прекрасна. Пренесли с почести саркофага със светите мощи, който бил придружаван от халкидонския митрополит. Поставили го в олтара на мястото на божествения жертвеник и върху него се извършвала безкръвната жертва. От честните мощи на великомъченицата и в Цариград, както в Халкидон, продължавали да стават чудеса и целебната кръв, благоухаеща на миро, продължавала да изтича в обичайното време.

Минали много години, сменили се много владетели, провели се V и VI вселенски събори на светите отци. И от тях изминало доста време и се възцарил император с име и нрав на звяр - Лъв Исавриец. Той пръв започнал да смущава Божията Църква с иконоборческата ерес, наричайки светите икони идоли, като разсъждавал със съмишлениците си така:

- Ето за кого е казал пророкът: “Имат уста, ала не говорят; имат очи, ала не виждат; имат уши, ала не чуват”.

Светейшият патриарх Герман се противопоставил на това.

Императорът позорно го свалил и възкачил на мястото му свой съмишленик, еретик. По същия начин изпратил позорно в изгнание и останалите правоверни архиереи, които отхвърляли неговата ерес. Хулил като псе с необуздан език и позорял всячески не само светите икони, но и мощите на светиите. И понеже виждал и слушал за чудесата от честните мощи на света великомъченица Евфимия, се терзаел от завист, но не се осмелявал да им направи нещо, понеже се опасявал от народно въстание и метеж. Измислил обаче коварен план. Отишъл една нощ тайно, със свои съмишленици, в църквата на света Евфимия и отворил гроба ѝ, който персите не могли да отворят: Христос Бог допуснал ръце на зловерни християни да се докоснат до честните мощи на Неговата невеста, които бил съхранил от ръцете на неверните езичници. Персите съгрешили по неведение, а християните се осмелили да извършат злодеяние със съзнанието какво правят. Бог допуснал да нанесат безчестие на светицата за още по-голямото им осъждане. Злочестивият Лъв Исавриец, като отворил гроба, извадил дървения ковчег с чудотворните и нетленни мощи на света Евфимия, а на негово място сложил полуизгнили смърдящи кости, които бил приготвил специално. После пак затворили гроба. Императорът отнесъл откраднатите честни мощи и ги оставил в една от стаите на двореца. Неговите сестри и дъщери тайно идвали при тях, кадили с благовония, палили свещи с почит и с любов им се кланяли. Скоро обаче злочестивият цар узнал това, взел ковчега с мощите и една нощ го хвърлил в морето. На сутринта, като събрал тълпа от съмишленици, започнал да се подиграва на правоверния народ - гаврел се и порицавал мощите на светата великомъченица:

- Елате, глупци, да видите измамата, с която ви залъгват и която наричат нетленни и чудотворни мощи на прочутата Евфимия. Отворете гроба и вижте вярно ли е.

И тутакси изпратил с народа свои приближени, за да отворят гроба. Отишли, отворили го и видели полуизгнилите вонящи кости. Тогава еретиците започнали да се подиграват и да се надсмиват над правоверните, като ги наричали поклонници на изгнили кости. За тях това било неочаквано, те недоумявали, срамували се, скърбели. Мнозина си помислили, че чудесата на светицата са измама, заплювали полуизтлелите кости и ги изхвърлили навън. И мраморния саркофаг извадили от църквата, а храма Божий превърнали в мерзост на запустението. Подложили го на голямо поругание. Църквата се превърнала в нещо като празна пещера или животинско леговище, даже по-лошо, тъй като станала място за всякакви нечистотии и гадости. Впоследствие ковачи си устроили в нея пещи и започнали да практикуват занаята си. И там, където някога се разнасяли песнопенията на божествени славословия, сега ехтели ударите на чукове по наковалнята, чували се нелепи сквернословия и безчинен говор на хора. В пустата църква ковачите живеели с жените и децата си, а в светия олтар, понеже мястото било закрито, си устроили отходно място. Бог дълго търпял тези хорски дела, такова осквернение на светинята Си, докато не погубил злите в зло и отново въздигнал православието, очистил и осветил Своето място, като го покрил отново със славата Си.

Когато честните мощи на всехвалната мъченица били изхвърлени в морето, по Божий промисъл от едно пристанище, наречено Софиино, отплувал кораб. Той бил собственост на двама братя - Сергий и Сергон. Като видели недалеч от кораба ковчега, който се носел по вълните, те го извадили от водата с мисълта, че в него има скрито някакво земно съкровище. Опънали платната и продължили пътя си. На Авидовия пристан отворили ковчега и видели нетленните мощи, от които се носело голямо благоухание. Зарадвали се на това духовно съкровище. После във видение им било открито, че мощите са

свети. Как станало това: една нощ видели над мощите голяма слава, горящи светилници и свещи, и светли мъже, пеещи и възхваляващи Бога. Тогава започнали да молят Бог да им открие чии са мощите. Корабът се приближавал към остров Лемнос. Там почивали чудотворните мироточиви мощи на света мъченица Гликерия. Прекарали нощта близо до острова и получили видение как света мъченица Гликерия идва към кораба, а от кораба излиза да я посрещне прекрасна девица. Двете се прегърнали нежно. Дошлата девица казала на девицата от кораба:

- Здравей, мъченице Христова, Евфимия Всехвална!

А другата девица отвърнала:

- Здравей, мъченице Христова, Гликерия блажена!

След приветствието се разделили: света Гликерия се запътила към брега, а света Евфимия се върнала на кораба. Оказало се, че двамата братя били видели едно и също нещо. Зарадвали се много, когато разбрали чии са мощите и с топла молитва усърдно се прекланяли пред света великомъченица Евфимия, прегръщали ковчега, целували го, проливайки радостни сълзи. Искали да откарат в своята родина това безценно съкровище, но това не било угодно на Бога и на Неговата света угодница. Корабниците опънали платната и потеглили за дома. Вече били далеч от острова, когато внезапно се извила буря и настанало силно вълнение. Вълните изхвърлили кораба отново близо до острова. Щом утихнело морето, корабниците пак потегляли, но пак по Божия воля внезапно се надигали вълни и отнасяли кораба към острова. И това се повторило не един и два пъти, а многократно. Всички на кораба изпаднали в голямо недоумение.

Една нощ им се явила Христовата мъченица и им казала:

- Защо се опитвате да ме носите насам и натам? Ще остана тук, не искам там, където се мъчите да ме закарате.

И добавила:

- Стига ми пренасянето от Халкидон във Византия (Цариград), хвърлянето в морето, после пренасянето. Защо искате да ме карате в далечни страни? Това не ви е по силите, не се старайте повече, а ми постройте малък дом на този остров и аз ще почивам тук.

След тези думи тя станала невидима. Честните братя Сергий и Сердон веднага се подчинили на волята на светицата. Пуснали котва в пристанището, слезли на брега, намерили епископа на острова и му казали за мощите на Евфимия Всехвална и за нейното желание. Епископът се зарадвал, но им заповядал да пазят в тайна светите мощи, понеже и на този остров била получена страшната заповед на злочестивия император да изхвърлят и предават на огън светите икони и честните мощи на светиите. Поради заповедта и мироточивите мощи на света мъченица Гликерия били скрити. Като намерил подходящо място недалеч от брега, епископът благословил Сергий и Сергон да построят малка църква на Христовата мъченица Евфимия. Скоро църквата била завършена, дошъл епископът, осветил я и положил в светия олтар под пода честните мощи, за да не научат за тях иконоборците. После двамата братя, изпълнени с благо желание, дали следния обет на светата мъченица:

- Не ще те оставим, света великомъченице Евфимия Всехвална, няма да отстъпим от честните ти мощи, ще ти служим тук до края на живота си.

След това обещание продали всичко, което превозвали на кораба, отрекли се от света и останали да живеят при църквата в пост и молитва. Не след дълго, като угодили на

Бога, се преставили в безсмъртния живот по ходатайството на светата всехвална мъченица, на която служили усърдно. Преди кончината си положили върху гроба каменна плоча, за да не изпадне в забвение мястото, където се пазело това безценно съкровище, а на плочата написали:

“Ние, Сергий и Сергон, родни братя, като плавахме по Хелеспонт (Цариградско море), извадихме от морето честните мощи на всехвалната и света Христова мъченица Евфимия, носени от вълните, и по нейно повеление ги положихме тук.”

Впоследствие епископът на острова построил прекрасна църква и поискал да пренесе мощите на света Евфимия в нея. Дошъл в малката църква, построена от братята, за всенощна молитва. Задрямал и му се явила светицата, която казала:

- Не прави това, което си замислил, преподобни отче! Няма да изпълня желанието ти, но иди при сестра ми, светата мъченица Гликерия, помоли се и аз ще я моля, и тя ще ти разреши да я принесеш в твоята църква. А мене остави да почивам на това място, докато не се върна, откъдето съм дошла.

Епископът се събудил ужасен и не се осмелил да изпълни намерението си. Принесъл в църквата след молитви към света мъченица Гликерия честните мощи, пазени другаде, и ги положил там на скришно място. Така се пазели мощите на светиите от враждуващите против тях злочестиви иконоборци. И макар да били скрити, правоверните се събирали при тях, празнували ги с почит, защото чрез тях се изцелявали всякакви болести.

Веднъж, в деня, когато се празнувала паметта на света великомъченица Евфимия, по време на празненството в църквата, корабите на един военачалник и привърженик на иконоборческата ерес, който с войската си отивал някъде по

служба, се приближили към острова. Влезли в пристанището и като слезли на брега, видели голямо струпване на хора около църквата, която се намирала недалеч. Като попитал и разбрал каква е причината за празника - а именно, че народът празнува, понеже там почиват мощите на света мъченица Евфимия, - той, злочестивият, изпаднал в ярост, нахвърлил се с войниците си срещу църквата и разгонил народа с викове:

- Кой ви е разрешил това? Идолопоклонници, служещи на мъртви кости!

С такива ругатни срещу православните християни окаяникът разрушил църквата почти до основи. Светите мощи обаче останали невредими в скривалището си. Мястото запустяло за дълго време.

След смъртта на злочестивия Лъв Исавриец на престола се възкачил синът му Константин, с прозвище Копроним, от лош корен още по-лоша издънка. Той не само отхвърлял почитането на иконите, но тайно отричал и Самия Христос Бог. Окаяният хулил със скверния си език даже Пречистата Дева Богородица, обиждал и светите Божии угодници. От малък бил свикнал с лошото, научил се на лош живот, на магии и чародейство, проливал безпощадно човешка кръв. По жестокост превъзхождал баща си, убил много невинни и праведни люде, и изгонил монасите от Цариград. Царувал дълго по Божие допущение заради греховете на хората и като умножил безмерно злото, умрял злочест. Наследил го синът му Леон, който също бил иконоборец, но нямал жестокостта на баща си и дядо си. След смъртта на Леон се възцарил синът му Константин с майка си Ирина, чието име на гръцки значи мир. Тя наистина донесла мир на Христовата Църква. Докато синът бил малолетен, управлявала сама държавата, при това добре и богоугодно. Възстановила разрушеното и съсипаното от царете иконоборци. Върнала светите отци, изгонени заради

почитането на честните икони. Ирина била наистина благочестива и боголюбива, свикала VII Вселенски събор начело със светейшия Цариградски патриарх Тарасий. Така на църквите било върнато благолепието - иконите, а светите отци предали на проклятие иконоборческата ерес. Тогава благоверната царица възстановила и опустошената от Лъв Исавриец църква на света великомъченица Евфимия, близо до хиподрума в Цариград. Тя заповядала да я очистят от нечистотиите, да възстановят разрушеното, украсила я с благолепни икони, снабдила я със свещени одежди и драгоценни съдове. Осветили църквата и в нея отново започнало богослужение, както преди, а Халкидонският митрополит се преместил да живее при църквата. Христолюбивата царица Ирина търсела усърдно мощите на всехвалната мъченица Евфимия. Откакто Лъв Исавриец ги бил похитил тайно и хвърлил в морето, сред православните се носел слух за злодейството на царя, разказвало се, че светите мощи били намерени и се пазели от вярващи. Царицата се опитвала да разбере къде са. Господ, Който изпълнява желанията на тия, които Му се боят, я известил за честните мощи на светата мъченица по следния начин. На остров Лемнос, където били скрити мощите, живеел един знатен човек на име Анастасий, комит по сан. Той получил по наследство мястото, на което двамата братя Сергий и Сергон построили църквата в чест на света великомъченица Евфимия и скрили в земята честните мощи, полагайки на гроба каменна плоча с надпис. Като намерил църквата напълно разрушена, Анастасий отново я издигнал върху старите основи и я украсил с подобаващо благолепие. Впоследствие бил несправедливо наклеветен от завистливи хора и без вина лишен от сана си. Тогава се отправил за Цариград, за да изобличи клеветата и отново да получи сана си. Докато търсел там застъпник и ходатай пред царицата, някой му казал, че халкидонският митрополит може да му помогне, понеже има най-голямо

право да се застъпва за обидените. Анастасий тръгнал да търси митрополита и го намерил в двореца. Паднал в нозете му, разказал му за целта на пътуването си и го помолил да му помогне и да ходатайства за него. Митрополитът му отказал с думите:

- Не мога да го направя, това не ми е по силите.

После митрополитът напуснал двореца и се отправил към къщи, а Анастасий тръгнал след него към архиерейския дом. Видял отворената врата на църквата и влязъл вътре да се помоли. След дълга колепреклонна молитва приседнал да почине - по това време нямало служба. Приближил се един от служащите тази седмица в храма и го попитал кой е и откъде е. Анастасий му разказал всичко за себе си, разкрил му мъката си и накрая го попитал:

- На кого е посветена тази църква?

Той му отвърнал:

- На света великомъченица Евфимия Всехвална.

Щом чул това, Анастасий притиснал ръце към гърдите си и възкликнал с любов:

- О, моята света Евфимия!

- Защо я наричаш твоя?

- В моята църква, в дома ми, са честните ѝ мощи, затова се осмелявам да я наричам моя.

Църковнослужителят казал:

- Не може да бъде! Вярно ли е това, което казваш? Внимавай, не лъжи, за да не пострадаш. Царицата се старае много да намери мощите на света Евфимия и заповяда на митрополита да се моли на Бог да открие къде се намират.

Анастасий отвърнал:

- Повярвай ми, честни човече, при мен са мощите на Евфимия Всехвална, които някога са били в Халкидон.

Като чул това, той го помолил да почака малко и изпълнен с радост, побързал да съобщи на митрополита, на преподобния Андрей. Митрополитът се зарадвал и веднага поканил при себе си Анастасий, започнал да го разпитва за мощите на светицата. Той му разказал подробно всичко, което се говорело на острова за честните мощи на Евфимия Всехвална. Разказал и за каменната плоча на двамата братя. Преподобният отишъл веднага при светейшия патриарх Тарасий и му разказал всичко. После патриархът и митрополитът, като взели Анастасий, се явили пред царя и майка му и им разказали за честните мощи на Христовата мъченица. Всички се радвали и благодарили на Бога. Анастасий бил възнаграден щедро и получил отново предишния си сан. Без да се бавят, оборудвали разкошно един кораб, на който почетни лица с духовен сан и царедворци, придружени от Анастасий комит, се отправили за остров Лемнос, за да принесат мощите на светицата в Цариград. Пристигнали благополучно, но когато местните жители узнали, че са дошли да вземат мощите на Евфимия Всехвална, се стекъл много народ, настроен твърде враждебно: били решени да се възпротивят и да не позволят на царските посланици да отнесат от острова драгоценното духовно съкровище. Нахвърлили се най-вече върху Анастасий комит, когото наричали предател. Сред народа се надигнал ропот, който едва лемноският епископ успял да овладее, като им казал:

- Хора, не се противете на Божията воля и не предизвиквайте гнева на царя:гневът на царя е като лъвски рев.

Когато народният ропот утихнал, отворили гроба на

светицата и извадили като прекрасно цвете от земята честните мощи на Христовата невеста, въздухът се изпълнил с благоухание. С пеене на псалми, със свещи и кадилници ги понесли към кораба. Хората плачели със сълзи, че се лишават от това безценно съкровище, стоели на морския бряг и не сваляли очи от кораба, докато той не се изгубил в далечината. Щом пристигнали в Константинопол, целият град, царят и майка му заедно със светейшия патриарх излезли да посрещнат честните мощи на Христовата мъченица. Приели ги тържествено, с радост. Занесли ги с почести в църквата, откъдето някога тайно еретиците ги откраднали, и ги положили на мястото им в същата каменна гробница, където били някога.

Така светата великомъченица Евфимия Всехвална се озовала отново на почетното си място в Цариград и прославяли Бога за чудесата, прославян в Своите светии, на Когото и ние отдаваме чест и слава сега и във вечни векове. Амин.

Тропарь великомученицы Евфимии

глас 4

Агница Твоя, Иисусе, Евфимия/ зовет велиим гласом:/ Тебе, Женише мой, люблю,/ и Тебе ищущи страдальчествую,/ и сраспинаюся, и спогребаюся Крещению Твоему,/ и стражду Тебе ради,/ яко да царствую в Тебе,/ и умираю за Тя, да и живу с Тобою;/ но яко жертву непорочную приими мя,/ с любовию пожершуюся Тебе. // Тоя молитвами, яко Милостив, спаси души наша.

(Перевод: Агница Твоя, Иисусе, Евфимия взывает громогласно: «Тебя, Жених мой, люблю, и, Тебя ища, страдаю, и распинаюсь и погребаюсь с Тобою в Твоем крещении, и терплю муки за Тебя, да царствую в Тебе, и умираю за Тебя, чтобы и жить с Тобою; но, прими меня как

жертву непорочную, с любовью принесенную Тебе!» По ходатайствам ее, как Милостивый, спаси души наши.)

Ин тропарь великомученицы Евфимии всехвальной

Жениха твоего Христа возлюбивши, и свещу твою светло уготовльши, добродетельми возсиявши, всехвальная Евфимие, тем возшла еси с ним на брак, венец страдания от него приемши. Но от бед избави нас, чтущих верою память твою.

(Възлюбила твоя жених Христос и приготвила светло твоята свещ, сияеща с добродетели, всехвална Евфимие, си влязла с Него в брачния чертог и си приела венец за страданията: избави от беди нас, които с вяра почитаме твоята памет.)

Кондак, глас 6:

Подвиги во страдальчестве, подвиги в вере положила еси тепле за Христа Жениха твоего: но и ныне якоже ереси и врагов шатание, под ноги православных царей покорити моли Богородицею, яже от шестисот тридесяти богоносных отец предел приемшая, и хранящая, всехвальная.

(Перевод: Подвиги в мученичестве, подвиги в вере ты совершила с усердием за Христа, Жениха твоего. Но и сейчас моли Богородицу о том, чтобы повергнуть ереси и превозношение врагов под ноги воинству нашему, как принявшая орос от шестисот тридцати Богоносных отцов и хранящая его, всеми прославляемая.)

Ин кондак великомученицы Евфимии всехвальной

глас 4

Во страдании своем добре подвизася/ и по смерти нас освящавши чудес течением, всехвальная. / Тем твое успение поем,/ верою прибегающе в Божественную твою церковь,/ да

избавимся недуг душевных и чудес благодать почерпем.

(Перевод: В мученичестве твоем хорошо подвизаясь и после смерти ты освящаешь нас потоком чудес, всеми прославляемая. Потому твое успение воспеваем, с верой приходя в Божественную твою церковь, чтобы избавиться от болезней душевных и почерпнуть благодать чудес.)

Величание великомученицы Евфимии

Величаем тя, страстотерпице Христова Евфимие, и чтим честное страдание твое, еже за Христа претерпела еси.

Молитва святой великомученице Евфимии

О, святая всехвальная Евфимие, дево непорочная и великомученице преславная, истинная невеста Христова, нам в защищение Господом данная, услыши ныне моления наша, тебе с любовию приносимыя. Данною тебе от Бога благодатию, помози нам, немощным и убогим, поприще жития сего многотруднаго и многоскорбнаго безбоязненно преити, да возможем, яко же и ты, не устрашатися козней врага злохитростнаго, на ны воздвигаемых и душы наша погубити хотящаго. Принеси Господу нашему Сладчайшему Иисусу Христу смиренное моление наше и умоли Его даровати нам крепость и силу, терпение и смирение, да ими возможем врага превозмогати и Господа нашего неустанно прославляти, с Ним же и Небеснаго Отца и Святаго Духа и ныне и присно и во веки веков. Аминь.

В памет на свети мъченик Киндей (III-IV в.)

Свети мъченик Киндей Сидийски. Стара скица от Русия

Свети Киндей бил презвитер в памфилийското селище Сида. При император Диоклетиан бил хванат по заповед на хегемона Стратоник и осъден на изгаряне. Повели го към лобното място, обут в железни обувки с гвоздеи. Войниците, които го водели, срещнали един дървар и му взели насила дървата, свети Киндей обаче му ги платил, сложил ги на гърба си и ги занесъл до мястото на мъчения. На кладата той си оставал невредим от пламъците и призовавал хората да видят силата Христова. Изведнъж се извила буря, проливен дъжд се излял върху огъня. Когато бурята утихнала, светецът се помолил на Господа и предал духа си.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

АКАФИСТ СВЯТОЙ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЕ ЕВФИМИИ ВСЕХВАЛЬНОЙ

Кондак 1

Избранней и венчанней деве мученице, истинней поклоннице сущаго на Небесех истиннаго Бога, невесте Христовой Евфимии, от сердец умиленных похвальное пение воспоим. Ты же, яко всехвальная победительнице и низложительнице врага лукаваго, от всяких нас бед защити, Господа о нас присно умоляя, да зовем ти:

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Икос 1

Ангелом чистотою души своея уподобилася еси, святая дево Евфимие, с ними же ныне в светлости неизреченней ликуеши и от трудов своих почиваеши. Темже, не забуди и нас, живущих на земли, да и мы сподобимся причастницами славы Божия явитися, поющии ти:

Радуйся, от родителей благочестивих рожденная.

Радуйся, благочестию ими наученная.

Радуйся, красотою своею ангелам уподобившаяся.

Радуйся, благородным происхождениим своим не возгордившаяся.

Радуйся, яко в послушании Господу своему славно пожила еси.

Радуйся, яко Его всем сердцем своим пламенне возлюбила еси.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 2

Видяще нечестивий Диоклетиан, яко христиане гнушахуся жертвы идолом богомерзким воздавати, повеле предавати их на мучения лютыя. Ты же, всехвальная Евфимие, в тайнем месте с сорока христианы служение Господу нашему Иисусу Христу совершала еси, чистым сердцем Его славя: Аллилуиа.

Икос 2

Силу веры своея показуя, купно с присными твоими, боголюбивая Евфимие, влекомая яко овца на заклание, небоязненно пред мучителем своим стала еси, даже до крови пострадати за Господа своего готовившаяся. Темже, таковую крепость твою видя, восхваляем тя пении сими:

Радуйся, яко повелению цареву не покорилася еси.

Радуйся, яко твари вместо Творца не поклонилася еси.

Радуйся, поклонницею истиннаго Бога себя показавшая.

Радуйся, идолом мерзким жертву не воздавшая.

Радуйся, льстивой речью царя не прельстившаяся.

Радуйся, от пути прямого, в рай ведущий, не уклонившаяся.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 3

Верою своею в мучениих непоколебима бе, блаженная Евфимия, купно с тобою бо страдавшыя, тако укрепляху тя, юную и прекрасную: «Подвизайся дево, Жениха Небеснаго

ради, подвизайся страданиим Ему угодити, подвизайся во сретение Его изыти с мудрыми девами, да возлюбит Он тя, яко невесту Свою и введет тя в чертог Свой, в нем же воспоеши Ему сладце: Аллилуиа.»

Икос 3

Видя нечестивый проконсул тя, достоблаженная Евфимие, в лике святых мучеников, яко луно посреди звезд сиявшую, аки волк хищный похити тя из Христова стада. Мы же, словесам твоим радуяся: «Не остави мене, вселюбезнейший Женише мой, на Тя токмо надеющуся, не выдай зверем душу, любящую Тя и исповедающую имя Твое святое, не дай врагу моему возрадоватися надо мною, укрепи мя, немощную рабу Твою, да не одолеет мя беззаконие», воспеваем ти:

Радуйся, к Богу за помощию взывавшая.

Радуйся, в руце Его спасение свое отдавшая.

Радуйся, яко на Господа упование свое возложила еси.

Радуйся, яко в отчаяние не впадала еси.

Радуйся, благодатию Господа укрепившаяся.

Радуйся, пред мучителем не посрамившаяся.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 4

Восхотев к безбожию своему обратити тя, святая Евфимие, мучитель лестию тя уловити потщися, абие с твердостию отвещавала еси ему: «На Христа моего токмо уповаю, яко не оставит мя и не отымет руку Своея от мене и Ему Единому душой взываю: Аллилуиа.»

Икос 4

Хотяй волю твою сломити и к идолом мерзким приклонити, повеле нечестивый мучитель твой на мучения тяжкая тя отдати, непреклонная в исповедании своем Евфимие. Егда же служителие привязаху тя к колесу со множеством ножей, ты крестным знамением осенивши ся, ко Господу с усердием молилася еси: «Господи, просвещение души моея, прииди ныне на помощь ми, да уразумеют вси, яко Ты еси Единый Бог!» Таковое исповедание твое зряще, умиленными сердцы вопием ти:

Радуйся, яко пыток мучителя не убоялася еси.

Радуйся, яко Господу со тщанием молилася еси.

Радуйся, крестом святым себе осеняяй.

Радуйся, сим знамением враги своя побеждаяй.

Радуйся, яко Вышняго положила еси прибежище себе.

Радуйся, яко зло и рана не приближися тебе.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 5

Боготечней звезде уподобилася еси, всехвальная Евфимие, егда ангельский свет освети тя и ангел Божий сокруши колесо и снем тя, раны исцели твоя. С ним же радостно воспела еси Богу, Его силу прославляя: Аллилуиа.

Икос 5

Видевши сие чудо мучитель и вси бывшии тамо, в недоумение приидоша и много чуду сему дивляхуся, обаче не возмогоша познати крепкую руку истиннаго Бога: видяще бо

не видеша и слышаще не уразумеша, окамене бо сердце их. Мы же, силу Божию на тебе зряще, Богом возлюбленная Евфимие, с радостию воспеваем ти:

Радуйся, силою Божиею чудеса творяяй.

Радуйся, неверующих исцелением своим удивляяй.

Радуйся, ангелом незримо охраняемая.

Радуйся, крепкой мышцею Господней укрепляемая.

Радуйся, яко во славу Христа подвизалася еси.

Радуйся, яко исповеданием своим Господа прославляла еси.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 6

Проповедницею славы Божией явилася еси, богомудрая Евфимие, к пещи бо огненней приведенная, огня вещественнаго не убоялася еси, огнем любви ко Богу пламенея. На небо очи возведя, молитву Господу творила: Аллилуиа.

Икос 6

Возсия свет чудный воином Виктору и Сосфену, во огни бо дивное видение узреша: пред ними ангели Божий предсташа, огнь разметая и воспящая невесты Христовой касатися. Увидев чудо сие, мучителю глаголаша: «Не посмеем мы коснутися к сей святей деве и ввергнути ю в огнь, аще бо и повелиши главы нам усекнути, ибо зрим мы чудо велие, еже ты не зриши. И не терпети нам ярость твою, нежели гнев светоносных мужей, в пламене огненнем стоящих». Купно с благоразумными воины, воспеваем ти, мужественная Евфимие:

Радуйся, яко пламени огненнаго не убоялася еси.

Радуйся, яко паки ангельским заступлением сохранилася еси.

Радуйся, яко к свету истинному Виктора и Сосфена привела еси.

Радуйся, яко им в Бога уверовати помогла еси.

Радуйся, силою молитвы своея огнь в пещи угасившая.

Радуйся, паки чудо ново пред всеми сотворившая.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 7

Хотящу тя погубити, повеле нечестивый мучитель твой, доблестная Евфимие, иным воином Кесарю и Варию паки тя в пещь ввергнути. Пламя сильное попали сих неразумных воев, ты же, ликуя посреди пещи, яко в чертозе светлем, песнь триех отроков воспевала еси, славя Бога: Аллилуиа.

Икос 7

Новое чудо людем неверующим показа Господь, огнь бо не коснуся святой Евфимии, ибо Сам Жених нетленный Иисус Христос тайно прииде в пещь к невесте Своей и ороси ю небеснею прохладою. Мы же, изумляяся чудеси сему, поем ти умиленно:

Радуйся, от пламене огненнаго Господом сохраненная.

Радуйся, росою небесною Им орошенная.

Радуйся, целою и здравою из пещи изшедшая.

Радуйся, в изумление дивное всех приведшая.

Радуйся, яко паки мучителя посрамила еси.

Радуйся, яко веру на поругание тому не дала еси.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 8

Странно есть видети нечестивому проконсулу чудесы, на тебе творящиися силою Божиею, преславная Евфимие, не ведая более чесо сотворити с тобою, повеле в темницу тя ввергнути. Послежде воев Виктора и Сосфена к себе призвавши, повеле им идолом мерзким поклонитися. Они же, Господу поклонишася, славя имя Его святое: Аллилуиа.

Икос 8

Всех Господь и Создатель просвети светом истины Виктора и Сосфена, шедшим бо им на казнь и усердно Богу молившимся, раздася с Небеси глас Божественный, ко упокоению их призывающий. С радостию души своя Богу предавши, ныне на небесех купно с тобою, святая Евфимие, воспевают Бога, с ними же приими и наша похвалы сия:

Радуйся, яко душы многих исповеданием своим к Богу привела еси.

Радуйся, яко с ними ныне ликуеши на Небеси.

Радуйся, чистотою своею присно сияяй.

Радуйся, звездою яркою нам блистаяй.

Радуйся, в Царство Божие нас путеводящая.

Радуйся, всем нам спастися хотящая.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова

всехвальная.

Кондак 9

Всею душею своею Бога славила еси, достоблаженная Евфимие, егда ведену ти бывшу на судище, воспевала еси Ему: «Боже, песнь нову воспою Тебе и буду славити Тя посреди племен и языков, Ты бо еси Единый истинный Бог и несть инаго Бога, паче Тебе!». С тобою и мы воздаем хвалу истинному Богу нашему: Аллилуиа.

Икос 9

Ветийство человеческое не довлеет по достоянию восхвалити вся претерпенныя тобою мучения и страдания во славу Бога истиннаго: не можаху бо нечестивый мучитель твой принудити тя жертвы идолом воздати, повеле повесити тя и тело твое острыми ножами строгати. Ты же, силою Божиею, и послежди сего мучения невредима осталася еси. Мужество и долготерпение твое прославляя, дражайшая Евфимие, вопием ти умиленными гласы:

Радуйся, кровию себя от главы до ног обагрившая.

Радуйся, кровию истекшею душу свою убелившая.

Радуйся, повешение со Христом претерпевшая.

Радуйся, в страданиих лютых Бога воспевшая.

Радуйся, яко воспевая Бога, укрепилася еси.

Радуйся, яко в мучениих с Господом сочеталася еси.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 10

Спасти хотящи душу твою, тело свое не жалела еси, прехвальная Евфимие, и в ров изрытый, гады и ехидны исполненный, небоязненно вошла еси, крестным знамением себя осеняя и ко Господу моляся: «Свете мой Иисусе Христе! Ты во утробе воднаго зверя невредимым Иону сохранил еси, Ты избавил еси Даниила от уст львовых, сохрани и мя крепкою руку Твоею, да прославится во мне имя святое Твое, да воспою Тебе песнь славы: Аллилуиа.»

Икос 10

Стеною твердою и неодолимою бысть тебе Господь, на Него же упование свое возлагала еси, славная дево Евфимие, яко изо рва воднаго, по милости Божией, невредима от гадов и змий вышла еси, мучителя жестокость и неверие посрамляя. Того ради приими хваления наша, с любовию тебе приносимыя:

Радуйся, в ров безбоязненно вшедшая.

Радуйся, погибели в нем не нашедшая.

Радуйся, в вере своей мучителем неодолимая.

Радуйся, Божией десницей верно хранимая.

Радуйся, яко и твари водныя тебе не вредиша.

Радуйся, яко и ангели тебе служаху и от смерти храниша.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 11

Пение похвальное приносим тебе, богорадованная Евфимие, немогущии разумом своим постигнути, яко ты, столь млада сущи, такия велия страдания претерпевала еси: ты бо по острым мечам и копиям, хврастием и землею прикровенным,

яко птица, легце прешла еси, Господа преславно восхваляя: Аллилуиа.

Икос 11

Свещею, немерцаемо горящею и мрак идольский разгоняющею, явилася еси, богомудрая Евфимие, слышаще бо людие неверующии, яко ты неустанне восхваляеши Господа: «Кто возглаголет силы Господни, слышаны сотворит вся хвалы Его», в вере истинней просвещахуся, с ними же приими и наша похвалы тебе:

Радуйся, Господа верно и неустанно прославляяй.

Радуйся, на Его Единаго искренне уповаяй.

Радуйся, яко проконсула терпением своим посрамила еси.

Радуйся, яко в сети, им расставленныя, не уловилася еси.

Радуйся, преодолением страданий своих мучителя утомившая.

Радуйся, от истиннаго Бога ни на шаг не отступившая.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 12

Благодатию данною ти от Бога, новыя страдания претерпела еси, доблестная Евфимие, яже на тя мучитель твой воздвиже: перепилити бо тя намереваяся, не возможе вреда тебе причинити, на раскаленных углиях сожигати тя повеле, абие углие ангелы, с тобою неотступно пребывающии, остудиша. Ты же, вся мучения мужественно преодолевая, Подателю сил и крепости Господу Иисусу воспевала неустанно: Аллилуиа.

Икос 12

Поюще крепкия подвиги твоя, хвалим терпение и смирение твое, боговенчанная Евфимие, ими бо врага невидимаго посрамила еси и венец нетленный от Господа на Небеси стяжала еси. Темже на последнее мучение твое ведомая, осуди бо тя мучитель твой на снедение зверем, молилася еси ко Господу: «Господи сил! Ты явил еси на мне Твою непобедимую силу и неодоленную десницу, Ты показал еси немощь бесов и безумие мучителя, а мене поставил еси высше всех мучений. Приими ныне мою жертву, принесенную Тебе от души сокрушенной и смиреннаго духа, и упокой душу мою в селениих святых и в лице мученик, яко благословен еси во веки». Просвети и нас, всехвальным исповеданием твоим, да зовем ти умиленно:

Радуйся, яко лютыя звери ноги тебе лизаху.

Радуйся, яко причинити вреда зверие тебе не можаху.

Радуйся, глас с Небеси, во обители горния тя призывавший, услыхавшая.

Радуйся, с радостию душу свою Господу отдавшая.

Радуйся, яко с почестьми родители твоими погребена была еси.

Радуйся, яко чрез пролитие крове своея невестою Жениха Небеснаго стала еси.

Радуйся, святая великомученице Евфимие, невесто Христова всехвальная.

Кондак 13

О, святая великомученице Евфимие, Господа неустанно в мучениих своих восхвалявшая и от благодарных чад Божиих всехвальною нареченная. Научи же и ны все упование наше на Единаго Господа возлагати, да Им Единым в бедах и скорбех

наших укреплятися, да возможем причастницами Царствия Его стати, в нем же с тобою воспевати Ему будем: Аллилуиа.

Этот кондак читается трижды, затем икос 1-й и кондак 1-й

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017